

A tünetek tükrében – Cukorbetegség

A cukor az élet édességét jelképezi. A betegség pedig a szervezet értelmes válasza az őt ért hatásokra. Mi oka lehet a szervezetnek arra, hogy felhalmozza a vérben a cukrot? Mi okból történhet meg az, hogy bár ott van a vérben a cukor, a sejtek képtelenek felvenni azt, és ezért éheznek?

A cukorbetegségnek több fajtáját különbözteti meg az orvostudomány: 1-es típusú (inzulinhiány), 2-es típusú (inzulinrezisztencia/relatív inzulinhány), MODY típusú (genetikailag öröklődő), és a terhességi diabetes.

Mindegyik esetben igaz az, hogy a szervezetben problémássá válik a vérben lévő cukor sejtekbe juttatása. Ahhoz, hogy a sejtek hozzájussanak a megfelelő mennyiségű cukorhoz, inzulinra van szükség. Az inzulin olyan hormon, amely a szénhidrátok, fehérjék és zsírok anyagcseréjének szabályozásában játszik fontos szerepet. Fokozza a szervezetben a felépítő folyamatokat, és gátolja a lebontó folyamatokat. Ha valami okból kifolyólag nincs elég inzulin a vérben, akkor a sejtek számára elérhetetlenné válik a cukor. A sejtek tehát energiaforrás nélkül maradnak. Kimerülnek, elfáradnak.

A vér cukorszintjének megemelkedése sokáig semmi panaszt nem okoz. Hosszú távon azonban az egész szervezetre nézve romboló hatással bír. Az érfalak károsodása, veseelégtelenség, a szem egészségének romlása egészen a megvakulásig, a végtagok keringési zavara, a szívinfarktus és az agyvérzés kockázatának megnövekedése mind – mind ott vannak a magas vércukorszint adta szövődmények palettáján. Ez tehát korántsem gyerekjáték. Nem szabad, de legalábbis nem érdemes leragadni a tüneteknél, és a szövődményeknél. Kezelní kell őket, szükség van az orvosi segítségre, ám nagyon fontos, hogy a mélyére ássunk annak, hogy vajon mi lehet a valódi háttere a cukorbetegségnek, bármelyik típusról legyen is szó. Annál is inkább, mert ez a betegség világszerte csaknem félmilliárd embert, ebből Magyarországon jóval több, mint félmillió embert érint.

Vajon mi a valódi oka annak, hogy képtelenné válunk önmagunk szeretetére? Mi akadályoz még mindig bennünket abban, hogy őszintén felismerjük önnön vágyainkat, meghalljuk a szívünk szavát, ráébredjünk arra, hogy kik is vagyunk valójában? Hogyan lehet az, hogy ennyire kontroll alatt akarjuk tartani az életünket, még a szeretetünket is? Hogyan csúszhatott ki a lábunk alól a talaj úgy, hogy észre sem vettük, mennyire elszakadtunk Isteni Énünkötől? Emberek millióinak teste üzeni ezzel a betegséggel mindannyiunk számára, hogy EMBER állj meg végre egy pillanatra, és vess számot magaddal! Vedd ki végre a karmesteri pálcát Egód kezéből és add vissza Isteni Énednek! Ahogy a csaláodban, benned is megvan a helye a gyermeknek és a felnőttnek. Nagy baj történik, ha a gyermek azt hiszi, hogy az övé a felnőtt felelőssége. És még nagyobbá válik a baj, ha a felnőtt ráhagyja ezt a gyermekére. Az Ego egy gyermek ott benned. Ő az, aki fél, aki kontrollál, aki mindenáron fel akarja magára hívni a figyelmet, s aki mindent el is követ, hogy elég nagy lármát csapjon azért, hogy a teljes figyelmedet élvezze, s behúzzon magába, elhitetve azt, hogy Te vagy ő.

Az Ego nem más, mint egy gyermek, aki igényli a felnőtt által nyújtott biztonságot. A felnőtt, az Isteni Éned. Míg az Ego a fát látja, addig az Isteni Én a teljes erdőt, s azon túl.

Amikor megnyílunk a szerelemnek, az élet édessé válik. Kinyílik a tér, s teljesen más dimenzióból látjuk a történeteket. A szívünk csordultig van szeretettel, szerelemmel. Minden

gondolatunkat átítatja a szerelem, a falak leomlanak, az akadályok eltűnni látszanak. Ilyenkor tele vagyunk energiával, kevesebb alvás is elegendővé válik a szervezetünk számára. Élvezzük az életet, élvezzük, hogy szeretünk és szeretve vagyunk. Vagy, ha a munkánkba szerettünk bele, akkor élvezzük magát a tevékenységet, annak minden pillanatát. Feloldódunk benne, feloldódunk a szerelmünkben. Ez hasonlít leginkább arra, amikor átadjuk magunkat Isteni Énünknek.

Amikor valami valahol elromlik, az öröm helyét átveszi a félelem, és a szomorúság. Bezárkózunk, szűkül a tér, és az önvédelmi mechanizmusaink segítségével tudat alatt bár, de óhatatlanul új falakat építünk, nehogy még nagyobb fájdalmat kelljen megélnünk. Elkülönülünk. Ez az elszakadott állapot jellemzi leginkább az Ego létérzését. Azzal együtt, hogy Egónk próbál kontroll alatt tartható szeretetet teremteni, mélységesen érzi a hiányt, ami pótcselekvésekre készíteti. Ilyen pótcselekvés lehet például az evés is. Többnyire túlzott mennyiségű édesség bevitelével. Védőhajat épít. Hova is? Hát persze, hogy leginkább a has területére, és a popsira. Így próbál meg biztos, ám az érzelmektől jól elzárt alapokat építeni. Amikor úgy látszik, mintha a túlsúly okozná a cukorbetegség kialakulását, annak valódi üzenettartalmában a szeretet utáni vágy jelenik meg. Meg is marad a vágy szintjén. Hiszen a beteg gondoskodik arról, hogy meglegyen a kellő mennyiségű édes szeretet, cukor formájában, ám képtelen arra, hogy befogadja, feldolgozza. Mit tesz ehelyett? Elengedi, a vizelettel együtt kiengedi a testéből.

Látható, hogy a cukorbetegség üzenetei kapcsán általános közös pont az, hogy az illető mérhetetlen módon vágyik a gyengédségre, a törődésre, a szeretetre, ami lehet, hogy ott is van a közvetlen környezetében, mégsem tud vele mit kezdeni. Olyan mértékig elfajulhat benne a dolog, hogy teljesen el is utasítja a törődést, mert képtelen beismerni önmagának, hogy mennyire igényli azt. Az életet egyáltalán nem érzi édesnek, sőt idővel teljesen megkeseredik. Fizikailag is károsodik az érrendszer, ami az életörömet szimbolizáló vér áramlásáért felel – nincs életöröm, amit áramoltatni kéne. Károsodnak a vesék, a szomorúság, a csalódottság, a kudarcélmények és a büntudat szürke fátyla borul rájuk. Eltűnnek a jó érzések, amik olyan magas rezgésszinten tartanak a veséket, ami az egészséges működés zónájában van. Elromlik a szem, károsodik a látás, mert képtelen meglátni azt, ami a tünetek mögött rejlik. Nem lát jól, nem lát tisztán, sőt, vakká válik mindarra, ami valójában történik. A szívinfarktus és az agyvérzés lehetősége pedig már menekülő útvonalak, a kilépésért való könyörgés.

Szomorú és fájdalmas lehúzó örvénnyé válhat ez a folyamat, ha nem ébredünk rá időben arra, hogy mi a látható, érzékelhető fizikai történések mögötti valós tartalom.

Nem számít, hogy örökletes módon kaptuk, vagy ez életünkben szereztük. Nem számít, hogy a babavárás, vagy az öregedés indította-e be a cukorháztartásunk felborulását. Egyértelmű, beszédes üzenettel bír, ami valahogy így szól:

„Szeress, és engedd, hogy szeressenek! A sejtjeid szeretetért kiáltanak, éheznek! Szeresd hát magad, hiszen e nélkül hogyan is szerethetnél mást! Hogyan fogadhatnád be mások szeretetét, ha Önmagadtól elfordulsz, és fel sem ismered a lelked rezdüléseit? Engedd meg magadnak az örömet! Oldódj fel az élet varázslatosságában! Élvezd az életet! Megérdemled az örömet, a szeretetet, a gondoskodást és a törődést! Fontos vagy! El tudod ezt hinni? Képes vagy arra, hogy megadd a lehetőségét egy örömteli pillanatokkal teli órának?”

Amikor az ember elég bátor ahhoz, hogy szembenézzen önmagával, és megengedje magának az igazság felfedését, akkor megváltozik valami ott belül. Megváltozik a hozzáállás, a tünetek, történések megélése. Ilyenkor válik képessé beengedni magába a Felsőbb Én által közvetített

energiát, és többé már nem tud úgy élni, mint ahogy azt a felismerések előtt tette. A megértés, a megbocsátás, és az elengedés folyamatain keresztül gyógyul a lélek. Van, hogy kigyógyul a betegségből. Akad olyan is, hogy a betegség megmarad, mégsem tragédiaként éli már meg, hanem erőre kapva, ő maga válik példaértékűvé más betegek számára.

László Anikó

Természetgyógyász

Alternatív Mozgás és Masszázsterapeuta

Babamasszázs oktató

Ringatóterapeuta és oktató

www.ringatoterapia.hu

Megjelent a Természetgyógyász Magazin 2017. augusztusi számában